Glasul unui predicator în pustiu

On Iulie 16, 2019

Leadershipul este experiența de viață pe care ți-o oferă construcția unui Alter-Ego care aproape îți substituie întreaga ființă.

Natura este admirată pretutindeni, așa cum este ea, variată, strălucitoare sau sumbră, dar cât mai umană, alimentată doar de poveștile personajelor din tablouri care te vrăjesc încă de la prima vedere. Ea este imortalizată de penelul artistului realist care știe să transmită o emoție intensă printr-o asortare echilibrată a culorilor și detaliilor semnificative.

Iar acolo, în tăcerea pământului, chiar și în mijlocul unei intinderi de vreme tulbure, șade maiestuos, chipeș și drept către cer, EL, trandafirul, partea din mine care trăiește evenimentele lumii prin limbajul naturii.

Nu mă laud, nicidecum, c-aș cunoaște îndeajuns de bine sufletul trandafirului, căci, desigur, este și el o parte din creația lumii sensibile, unitate dintre spirit și materie, are și el o formă, are noblețe, caracter, o bază corporală, o conștiință curată, sensibilitate, dar mai ales are o istorie, are ceva etern, fiind plămadit din aceeași scânteie divină cu care este înzestrat omul. Nu sunt cine știe ce psiholog, dar atât cât îl cunosc îmi este necesar pentru a face o conexiune între artele vizuale și emoțiile unui început de poveste, în care viziunea străbate toate adâncurile omenești.

Încerc să controlez liniile, zonele cromatice, simbolistica unei continue elevații, nota profundă de originalitate, prin însăși calitatea trandafirului de a istorisi o viață plină de învățături, un destin monumental. Iar să multiplic prin intermediul artei semnificația biruinței naturii, stabilind o relație între subiect și univers, între emoție și vizualitate, înseamnă să pun în valoare opera unui creator de geniu care încearcă să experimenteze conștiința unei voci seculare care exprimă însăși suma tuturor aspectelor ce țin de natura umană.

Leadership: Experiența ta de creație este strâns legată de imaginea cu care îți asociezi sensul vieții, așa încât să confere continuitate poveștii cu care îți identifici personalitatea?

Șoptind lucruri adânci și neînțelese decât de spiritele alese, am înțeles glasul trandafirului ca fiind al unui predicator în pustiu, un glas care tremură din cauza tristeții, un glas calm și rece în același timp, secret, dar imperios, de care nu mă pot despărți.

Sunt modest în privința presupunerilor mele despre oameni, mă împac cu ei doar prin asemănarea cu realitatea pe care o trăiesc ei, atâta timp cât regretul despărțirii de această lume nu ajunge până la Vertijul Neantului. Mă aștept să-mi zâmbească disprețuitori și neîncrezători, uneori văd că n-o fac decât în trecere, din îndărătul cuvintelor ce le animă gândirea și viața celor care se știu învinși de suferință. Alții, cuprinși de frumusețea clipei și dorind să o mai păstreze măcar odată printre genele obosite, îmi aruncă un zâmbet compătimitor și disprețuitor în același timp, care parcă spune: "Ești singura persoană pe care aveam chef s-o văd..."

Nealterat de trecerea timpului, îmi spun mereu că nimeni nu știe ce e în sufletul altuia. Lumile noastre se apropie mult, dar legăturile sunt încă invizibile pentru cei ce încă nu pot să creadă într-un simbolism emoțional aparte, pe cât de variat pe atât de semnificativ, precum aceia care refuză să-și vadă cu alți ochi reflexia chipului în fața oglinzii. Semnificația existenței mele este în strânsă legătură cu melancolia omului aflat față în față cu măreția și

spectaculozitatea naturii, a cărei istorie este trecută în derizoriu sau chiar ignorată. Natura este veșnică, în timp ce omul este trecător.

Operele eterne au toată răbdarea să aștepte, tăcute și rezervate, o imagine revelatoare a contribuției pe care trandafirul a avut-o în viața omului, o experiență a trăirii și a dialogului de substanță între două destine asemănătoare.

Leadership: Creația realității care te definește în totalitate poate să constituie un model de dăinuire în contextul unei influențe care se alătură evenimentelor regulate?

Creația realității care definește în totalitate un suflet rătăcitor este aidoma un izvor nesecat de sentimente revărsat într-un tablou care străbate însăși eternitatea prin subiectul pe care îl tratează din perspectiva comparației cu un model de virtute adaptat pentru timpurile grele.

Nu sunt doar un trandafir oarecare, ci o alegorie bazată în cea mai mare parte pe experiențe adevărate de viață, care folosește personajele, rolul și faptele lor drept o conversație cu un "era mai bine dacă...", sperând că totul va avea ecou în alte timpuri, în alte circumstanțe, sub altă înfățișare.

Vreau să spun că natura m-a croit ca un pustnic trăind în mijlocul lumii cu setea de a birui toate legile și forțele ei. Dar uneori, la fel ca străvechea broască țestoasă Morla din "Mlaștinile Întristării", care vorbea mereu cu ea însăși, fiindcă nu era niciun alt interlocutor care s-o asculte, nici eu nu mă simt pregătit să supraviețuiesc unei realități mult prea complicată pentru a putea fi schimbată:

"Sunt bătrână, am trăit destul. Am văzut prea multe. Pentru cine știe atât de multe ca mine, nimic nu mai are importanță. Toate se repetă veșnic, ziua și noaptea, vara și iarna. Lumea e goală și lipsită de orice sens. Totul se învârte în cerc. Ceea ce apare trebuie să și dispară, ceea ce se naște trebuie să moară. Totul se compensează, binele și răul, prostia și înțelepciunea, frumusețea și urâțenia. Totul e searbăd. Nimic nu-i real. Nimic nu-i important."

Leadership: Parcursul vieții tale poate fi înțeles ca o recuperare a marilor momente din meandrele unui destin vulnerabil caracterizat de o trăire mai intensă a experienței de a fi "mai presus de timp" ?

Bastian, din "Poveste fără sfârșit", trăiește aceeași consistență de caracter pe care o dă imaginea puternică a trandafirului: *"Aș dori să înfrunt o adevărată primejdie care să-mi ceară un curaj nebun. Aici în deșert nu te poți întâlni cu nimeni. E mare lucru să poți îndura lipsuri și să reziști la dificultăți. Dar îndrăzneala și curajul sunt cu totul altceva. Ar fi însă grozav să întâlnesc o ființă primejdioasă, dar totodată cea mai frumoasă din toată Fantasia."*

Trandafirul evidențiază diferența dintre El cel de ieri, cel de azi și cel de mâine, dar la nivel de rațiune, simțire și alegere umană, în completarea puterii de a rezista testului timpului.

Dacă gândurile mele sunt, de fapt, iluzii ale unei vieți care își dorește să fi fost trăită în alte timpuri, sub înfățișarea altor personaje: regi sau slugi, bărbați sau femei, umili sau mândri, blânzi sau aspri, inteligenți sau proști, îndrăgostiți sau nu, atunci opera unui creator de geniu este compoziția unei naturi care poartă în sine, în fiecare mișcare a ei, semnele unei învățături de care trebuie să luăm seama în viitor: totul este nimic fără culoare, fără sentiment, fără provocări, fără simț artistic.

De multe ori, leadershipul este experiența de viață pe care ți-o oferă construcția unui

Alter-Ego care aproape îți substituie întreaga ființă.

Poate că într-o bună zi, o zi din aceea în care se petrec nespus de multe lucruri interesante, topite și infuzate în țesătura unei realități care își pune amprenta asupra eternității, mă veți admira ca pe o continuitate spirituală a faptelor și învățăturilor mele din alte întrupări, din alte ipostaze, din alte universuri. Este și aceasta o caracteristică a artistului care cuprinde într-o viziune nemaiîntâlnită o formă de existență mai subtilă, specifică meritului de a fi imortalizată într-un context de întâlnire între două entități asemănătoare: între pământ și cer, între Dumnezeu și om, între suflet și rațiune, între fapte și evenimente diverse.

S-a făcut deja târziu. Luna s-a retras în spatele norilor plumburii. O mică pală de vânt îmi leagănă petalele viu colorate. Nimeni nu mă mai vede la ora asta. De aceea, voi încheia aici această mărturisire plină de înțelesuri despre truda artistului de a pune mai mult accent pe o realitate plină de sensibilitate și învățătură. Un ecou convingător încă îmi mai străbate prezența în mijlocul lumii, așa cum l-ar străbate pe un om care până în ultima clipă trăiește cu inima deschisă o experiență consumată în întregul ei.

Am învățat de la om și de la viața care îl adăpostește spiritual, că e tot una să fii creație și creator sub un cer plin de pace, când nu auzi altceva decât vântul și șoaptele înserării. Singurul lucru făcut să ne diferențieze este trăirea cu care artistul abordează rolul de mediator între personaj și narator.

Experiența de a fi mai presus de timp vizează înțelesul atribuit unui destin singular guvernat de realitatea pe care nicio furtună a vieții n-o poate despărți de credința într-un nou început de poveste, în care trebuie să devii un erou și să încetezi a fi doar un supraviețuitor.

Glasul unui predicator în pustiu se hrănește din noblețea momentului prezent care îi aparține în totalitate artistului, fiindcă nimeni altcineva nu se încumetă să-și asume singur această responsabilitate: de a face reală o poveste fără sfârșit, chiar dacă nu-l crede nimeni. Chiar dacă nimeni nu-l înțelege.

Source: https://neculaifantanaru.com/glasul-unui-predicator-in-pustiu.html